

ειν εκέρθαινον εις μόνην σχεδόν την ζωοτροφίαν και την συντήρησιν της υπαρκείας των. Η Αγγλική όμως Γουαργία της Αυστραλίας κατώρθωσε τούναντίον να αποκαταστήσει και διατηρήσει εξ αρχής σχεδόν την τιμήν των σιτίων εις τον συνήθη της αγοράς όρον. Αν δε και ητο ψυχός θριμύτατος κατά τους χειμερινούς εκεί μήνας τούτον και Ιούλιον, ουδέμια όμως νόσος ελύπησε και απεργάσθη τους μεταλλευτάς, πάσαι δε αι σκηναίειχον αλλίνας και στρωμανάς και δάπιδας.

Ο ζητούμενος χρυσός εμεταλλεύεο μάλιστα εις γραβέρας και κρημνούς και φάραγγας, όπου έβρεον δύο βύακες συνεπιτόμενοι: ύπιτερον διά να αποσταλεσσαι μακρόν ποταμόν. Έπι της συμβολής λοιπόν τούτων των δύο βεθρων ευρέθη το πρώτον ο χρυσός και εις μελίστας βώλους, ιδιαιτέρως δε όπου η χαράδρα, η ο κρημνός, και η φάραγξ έσχημάτιον γωνίαν, η άγκωνας, η δε άντικρυνή δχθη προχωρούσα ως βράχος εμπόδιζε την ευκολον και ταχείαν του ύδατος ρύσιν. Δημιότο δε τόπος εις ίσα λαχεία, η τεμάχια κατά λόγον του αριθμού των χρυσωρύχων.

Τα έργα ταυτα παρηκολούθει επιτηρών και επισητήμων άνθρωπος δηλ. ορυκτολόγος: όθεν έρευων άνήγγειλε μετ' όλιγον ότι εις την κοιλάδα νινός ποταμού (Μάχαρι) και μάλιστα κατά τας δχθας άλλου νινός (Τουρόν) εισβάλλοντος εις αυτόν, το μέταλλον έφάνη έρπονώτατον (30 μίλια μακράν της Βαθούρστ) διότι τόσο ελικοειδής και άπόκρημος ητο η κοίτη του ρύματος αυτού, ώστε μόλις εις μίαν ώραν ηδύνατό τις να βράσει εκατόν βήματα έπιπος: έφερε δε σχιστώδεις φάραγγας και τα βράχια αυτοι έχον φλέβας εις τας κληράς πέτρας. Και κατά μιν την κοιλάδα ευρίσκετο όμως διεσπαρμένος ο χρυσός και εις λεπτομερη ψήγματα γαιούχα, ώστε το ημερούσιον κέρδος περιωρίζετο εις 12—15 δραχμάς περίπου: τούναντίον δε όπου το ρύμα ητο στενοπόρον και σκολιόν, εκεί και τα τεμάχια του χρυσού ησαν βώλοι ογκώδεις και καθαρώταται. Ταυτα ευρέθησαν και εις τας πηγάς αυτάς του ποταμού εντός κλειστωρειών και άποσφάγων βράχων. Σο ηθέλω δε δεκαπέντε ποδών έμβυδόν επί της δχθας έδιότο εις τρεις ανθρώπους, οιτινες ουδέποτε ήλθον εις έρπιδας, η ρήξιν. Και όμως οι πλειστοι ούτοι ησαν κακούργοι εις την Αγγλίαν. Τόσον η ευπορία των άναγκαιών ενωμένη μετ' τρόπου μαλακού και προνομίου της διαποιήσεως Αρχής μεταβάλλει τας κακάς εξεις του ανθρώπου και καθιστά αυτών αγαθόν πολίτην: Έξ εναντίας δε μοχηρά και άνόητος Κυβέρνησις ευχαριστουμένη άπαθώς να τον βλέπη λιμώττοντα και παραπονούμενον, διαφείρει και εκτραχύνει αυτόν ήθικώς μέχρις άπελιπίσεως.

Περί τα μέσα του Ιουλίου ο πυρετός των χρυσωρύχων από δέξιος καθήνησεν ηδη χρονικός: άλλ' έπιήλθεν αιρνιδίως παροξυσμός αυτού, όστις κτετάραξε βιαίως πάντας. Έπειδή διεβρυλλήθη ότι κατά την συμβολήν δύο άλλων ρυάκων ευρέθη παρά τινες βοσκού εις έν μόνον βράχος εκ πυρίτου λίθου 275 λίτρων βάρους όγκος χρυσού έλκων 100 λίτρας, έχων δηλ. αξίαν 4,000 λιρών, η εκατόν δέκα χιλιάδων δραχμών. Ουδέποτε από καταβολής των ανθρώπινων πραγ-

μάτων ανεκαλύφθη τοσούτον μέγας όγκος του ζηλωτού τούτου και περιμαχίτου μετάλλου.

Ο κύριος του ποιμένου Δόκτωρ Kerz δέν ειχεν άδειαν μεταλλείας, όθεν η αρχή έλαθε παρ' αυτού το εξομαίον. Αλλ' έπειδή αυτός ύπεσχέθη να καταβάλλη, τι τέλος εκρίνετο εύλογον, απεδόθη έν τω άμα εις αυτόν ο θησαυρός: ητο δε ούτος ως μέγας σπόγγος, (η κρηθρα μελιτος) εκ κρυστάλλων χρυσών και ακτινοειδών συγκείμενος: χωρισθέντος δε αυτού εις τρία τεμάχια, έθιμβούτο τόσον υπό της λαμπρότητος βού οφθαλμοί, ώστε μόνον στωικός τις φιλόσοφος, (και πάλιν άμφιβάλλομεν) εδύνατο να μείνη άσυγκίνητος.

Κατά μίμησιν των κατοίκων της μεσημβρινής νέας Καμβρίας και οι κάτοικοι της αρχαίας Βικτορίας έδοκίμασαν και αυτοι την τύχην των. Ευρέθη τώνοτι και εκεί χρυσός εις αναλόγους κατά την φύσιν τόπους και πρώτον εις προχώματα συγκείμενα από πυρίτου τεμάχια: ητο δε το μέταλλον υπό γαιώδους καλύματος περιτυλιγμένον. Αλλά και εις σχιστώδεις πέτρας ένεφάλευον κόκκοι χρυσού. Κατ' όλιγον δειρύθησαν η παραγωγή, ώστε οι μεταλλωρύχοι εκινδύνεον να παραφρονήσωσιν υπό της χαράς και της επιτυχίας των έλπίδων: διότι η άφθονία των μεταλλείων της Βαθούρστ δέν ηδύνατο να συγκριθη προς τον πλουτον του νέου Πακτωλού: Οθεν έρημώθησαν των ανθρώπων πάσαι αέλιπιχερήσεις, εις τας πόλεις έμειναν μόνον γυναίκες, συνέβρεον δε παμπληθώς και εκ της Καλλιφορνιας αυτης οι τυχοδιώκται. Ο θησαυρός έφαινετο ανεξάντητος: το ημερούσιον κέρδος ητο 50—300δρ. και 10,009 τουλάχισον άνθρωποι έιργάζοντο ηδη από του Νοεμβρίου 1851: έξήγοντο δε 2 και 3 χιλιάδες ούγγιων καθ' έκαστην, ώστε εις τρεις μήνας συνήχθη 700,000 λιρών χρυσός. Έμπορός τις δραστήριος έπέστρεψε μετ' 250 ούγγιων χρυσού. Κατά μέσον δε όρον εμεταλλεύετο παρ' έκάστου έργάτου ποσότης αξία 270 δραχμών καθ' έκαστην. Έξείχον δε μάλιστα κατά τούτοδού θέσεις, η μιν Mont Alexandre, η δε Ballarat λεγομένη.

Ούτως έχόντων των πραγμάτων ηγαγκάσθη και η Κυβέρνησις να αυξήση τους μισθούς των λειτουργών του δημόσιου διά να προλάβη την λιποταξίαν: άλλά και ούτω δέν εδυνήθη να έμποδιση τους αστυνομικούς υπαλλήλους να φύγωσιν.

Νεωστί ευρέθη χρυσός και εις άλλην Αγγλικήν άποικίαν την Βανδιαμενίαν καλουμένην.

Έπειδή διά της πλούσεως απόλλεται πολυς χρυσός, ύπιτερον εισήχθη επιστημονικώτερα μέθοδος, η χησις δηλ. του υδραργύρου, όστις συνάπτεται μετ' της έλαχίστης κόνεως του πορίτουτς χρυσίτιδος γης: εξαμιζόμενος δε διά του πυρός αφίνει καθαρόν το μέταλλον. Η δε κυβέρνησις ηγόραζε το μιν μίγμα του υδραργύρου 66—70 δραχμάς κατ' ούγγιαν, το δε διά της πλούσεως 70—100 δραχμάς.

Τούτων γινόμενων συνεκροτήθησαν εις την Αγγλίαν εταιρίαί και μηχαναι προτάθησαν διά την μεταλλωργίαν: η δε Αρχή εδέχθη την συμφωνίαν λαμβάνουσα επί μιν των ήθνικών γαιών 10 τοίς 0|0 επί δε των ιδιωτικών μόνον 5 (Dublin s' University magazine).